

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 października 2015 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Piotrowska

Protokolant: sekr. sąd. Katarzyna Warzocha

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2015 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z o.o. w G.

przeciwko (...) spółce z o.o. w P., P. N., J. P.

o zapłatę

I. utrzymuje w mocy nakaz zapłaty wydany przez Sąd(...)w dniu 16 maja 2014r. w sprawie (...);

II. ustala, iż koszty procesu obciążają pozwanych pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.

UZASADNIENIE

Powód (...) sp. z o. o. w G. wniósł pozew w postępowaniu nakazowym o zapłatę przez pozwanych (...) sp. z o. o. w P., P. N. i J. P. solidarnie na rzecz powoda kwoty 11.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami zastępstwa procesowego i kosztami procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu podano, iż pozwany (...) sp. z o. o. w P. zawarł z powodem umowę leasingu, na podstawie której powód przekazał pozwanemu do używania dźwig, zaś pozwany zobowiązał się do uiszczania opłat leasingu i innych opłat wynikających z umowy. W celu zabezpieczenia roszczeń powoda, pozwany wystawił weksel in blanco wraz z deklaracją wekslową, poręczony przez pozwanych P. N. i J. P.. Na skutek powstania zaległości w płatnościach rat leasingowych powód wypowiedział umowę leasingu i wezwał pozwanych do zapłaty kwoty 47.963,91 zł. Wobec braku zapłaty powód wypełnił weksel na ww. sumę i wezwał pozwanych do jego wykupu, jednak bezskutecznie.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym w dniu 16 maja 2014 roku (...)uwzględnił żądanie pozwu.

Pozwani wnieśli zarzuty od nakazu zapłaty wnosząc o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Pozwani zarzucili powodowi wypełnienie weksla niezgodnie z deklaracją wekslową wskazując, że ich zobowiązanie nie istnieje, gdyż powód zaniżył wartość zwróconego przedmiotu leasingu.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 grudnia 2012 roku pomiędzy powodem (...) sp. z o. o. w G., a pozwanym (...) sp. z o. o. w P. została zawarta umowa leasingu nr (...). Przedmiotem leasingu był dźwig samojezdny (...), VIN: (...). Pozwany był leasingobiorcą (korzystającym), zaś powód – leasingodawcą (finansującym). Strony określiły wartość przedmiotu leasingu na 390.000 zł netto.

/**bezsporne**, nadto: umowa leasingu nr (...) – k. 19/

Wraz z umową leasingową, jako zabezpieczenie mogących powstać na tle powyższej umowy roszczeń (...) sp. z o. o., (...) sp. z o. o. wystawił weksel in blanco, który podpisali również jako poręczyciele pozwani P. N. i J. P.. Pozwani składając podpisy pod deklaracją wekslową oświadczyli, że posiadacz weksla gwarancyjnego in blanco z klauzulą „bez protestu” może go wypełnić w każdym czasie na sumę odpowiadającą zobowiązaniu wnikającemu z zawartej z (...) sp. z o. o. w G. umowy leasingu nr (...) z dnia 13. 13. 2012 r. łącznie z odsetkami, prowizją i innymi należnościami związanymi z tą umową, a nadto wpisać datę i miejsce płatności według swego uznania. Pozwani oświadczyli także, że posiadacz wypełnionego weksla jest uprawniony przedstawić go do zapłaty i powiadomić o tym wystawcę weksla listem poleconym, co najmniej na 7 dni przed terminem płatności na wskazany w deklaracji adres.

/ **bezsporne** , nadto: weksel – k. 2; deklaracja wekslowa – k. 25/

Pismem z dnia 26.02.2013r. powód wypowiedział umowę leasingu.

/ **bezsporne** , nadto pismo z dnia 26.02.2013r/

Pismami z dnia 18 kwietnia 2014 r. powód (...) sp. z o. o. w G. wezwał pozwanych do wykupienia w terminie 7 dni weksla za sumę 47.963,91 zł, wskazując pozwanym, iż suma wekslowa stanowi zadłużenie P. N. i J. P. jako poręczycieli wekslowych i (...) sp. z o. o. jako wystawcy z tytułu umowy leasingu nr (...). Powód wskazał, że powyższa należność stanowi sumę nieopłaconych rat leasingowych (od 3 do 47), których łączna suma stanowi kwotę 403.337,52 zł, pomniejszonych o korzyści, jakie finansujący uzyskał wskutek rozwiązania umowy leasingu, tj. wpłacony wkład gwarancyjny w kwocie 33.579 zł, wartość zwróconego pojazdu w wysokości 322.800 zł oraz odsetki umowne z tytułu nieterminowych płatności w wysokości 1.005,39 zł.

/ **bezsporne** , nadto: wezwania do wykupienia weksla – k. 44-46 wraz z potwierdzeniem nadania – k. 47/

Zwrot przedmiotu leasingu nastąpił w dniu 10 października 2013 r.

/ **bezsporne** , nadto: protokół zdawczo-odbiorczy – k. 32-33/

Wartość dźwigu samojezdnego (...), VIN: (...) na dzień 10 października 2013 r. wynosi 359.700 zł netto.

/ **dowód** : opinia biegłego ds. wyceny pojazdów mechanicznych – k. 142-155, wraz z opiniami uzupełniającymi – k. 195-206, 208-216 oraz ustną opinią uzupełniającą – k. 262 (prot. elektroniczny)/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszym postępowaniu powód wywodził swoje roszczenie z weksla własnego in blanco, wystawionego i wypełnionego na podstawie deklaracji wekslowej. Weksel ten zgodnie z postanowieniami w/w deklaracji miał służyć zabezpieczeniu wszelkich roszczeń wynikających z umowy wobec korzystającego (...) sp. z o. o. Weksel ten został poręczony przez P. N. i J. P..

W tym miejscu należy stwierdzić, iż zgodnie z utrwalonym orzecznictwem po wniesieniu zarzutów od nakazu zapłaty, wydane na podstawie weksla gwarancyjnego, spór z płaszczyzny stosunku prawa wekslowego przenosi się na ogólną płaszczyznę stosunku prawa cywilnego. Strony mogą zatem powoływać się na podstawy faktyczne i prawne wynikające z łączącego je stosunku prawnego, który jest źródłem dochodzonego przez powoda roszczenia cywilnoprawnego, nawet jeśli okaże się, że roszczenie wekslowe nie istnieje (wyrok SN z 14.03.1997 r., I CKN 48/97, OSNC 1997/9/124; uchwała SN z 24.04.1972 r., III PZP 17/70, OSNC 1973/5/72).

Ponadto każda ze stron z mocy art. 6 k.c. i 232 k.p.c. powinna wykazać okoliczności, z których wywodzi skutki prawne. Powód powinien więc wskazać na gruncie niniejszego postępowania w jaki sposób wypełnił weksel (co składa się na kwotę, na którą opiewa weksel), natomiast pozwany powinien wykazać, iż roszczenie powoda ze stosunku

podstawowego w całości albo w części nie istnieje (por. uzasadnienie uchwały SN z 24.04.1972 r., III PZP 17/70, OSNC 1973/5/72; wyrok SA w Poznaniu z 02.03.2005 r., I ACa 1413/04).

Zgodnie z treścią art. 709¹⁵ k.c. W razie wypowiedzenia przez finansującego umowy leasingu na skutek okoliczności, za które korzystający ponosi odpowiedzialność, finansujący może żądać od korzystającego natychmiastowego zapłacenia wszystkich przewidzianych w umowie a niezapłaconych rat, pomniejszonych o korzyści, jakie finansujący uzyskał wskutek ich zapłaty przed umówionym terminem i rozwiązania umowy leasingu.

Stan faktyczny w sprawie jest w istocie w znacznej części niesporny. Poza sporem bowiem leżał bowiem fakt zawarcia umowy leasingu, a także fakt wystawienia i poręczenia weksła.

Powyższe okoliczności Sąd ustalił w oparciu o przedłożone przez strony dokumenty, które nie były kwestionowane co do swej treści przez żadną ze stron.

Kwestią sporną był natomiast fakt istnienia zobowiązania, będącego podstawą wystawienia weksła – pozwani w swoich zarzutach fakt ten zanegowali wskazując, iż powód zaniżył wartość zwróconego przedmiotu leasingu. W celu rozstrzygnięcia sporu należało zatem ustalić ową wartość. Przy jej ustaleniu Sąd oparł się przede wszystkim na opinii biegłego do spraw wyceny pojazdów mechanicznych L. A.. Sąd doszedł do wniosku, że sporządzona przez biegłego opinia, w sposób wyczerpujący odpowiada na zadane przez Sąd pytanie. Wskazać należy, że przedmiotowa opinia sporządzona została przez osobę o odpowiednich kwalifikacjach oraz zawierała precyzyjne wnioski, które zostały logicznie uzasadnione. Strony co prawda wniosły zastrzeżenia do opinii biegłego oraz do opinii uzupełniającej, jednakże Sąd uznał, że biegły wszystkie wątpliwości wyjaśnił w ustnej opinii uzupełniającej złożonej na rozprawie w dniu 18 września 2015 r.

W ocenie sądu zarzuty pozwanych nie mogą skutkować uchYLENIEM nakazu zapłaty. Składające się na sumę wekslową kwoty – z wyjątkiem wartości zwróconego pojazdu – nie budziły sporu. Tym samym, ustalając wysokość zobowiązania powodów należało porównać wartość pojazdu wskazaną przez powoda (322.800 zł) z rzeczywistą wartością, wyliczoną przez biegłego (359.700 zł). Różnica wynosi 36.900 zł, o którą to kwotę należałoby obniżyć sumę wekslową. Suma wekslowa wynosi 47.963,91 zł, co po pomniejszeniu o ww. różnicę daje 11.063,91 zł.

Biorąc powyższe pod uwagę, należy uznać, iż powód wypełnił weksel niezgodnie z deklaracją wekslową. Jednak zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie przyjmuje się, że jeżeli zawarte porozumienie (deklaracja wekslowa) uprawniało do wystawienia weksła na niższą sumę wekslową, niż rzeczywiście wpisano, wówczas zarzut niezastosowania się do porozumienia nie zwalnia całkowicie od odpowiedzialności wekslowej, lecz redukuje ją do sumy objętej porozumieniem (por. wyr. SN z 26.1.2001 r., II CKN 25/00). Powód w niniejszym postępowaniu dochodzi jedynie kwoty 11.000 zł. Tym samym, skoro jest to kwota niższa niż kwota 11.063,91 zł, co do wpisania której powód był uprawniony, istnienie odpowiedzialności pozwanych w tym zakresie nie budzi wątpliwości, a w konsekwencji brak jest podstaw do uchylania wydanego w sprawie nakazu zapłaty.

W związku z powyższym Sąd na podstawie art. 496 k.p.c. utrzymał w mocy nakaz zapłaty wydany przez (...), o czym orzeczono w punkcie I wyroku.

Po wydaniu nakazu zapłaty powstały dalsze koszty postępowania związane z opiniami biegłego, którymi Sąd, na podstawie art. 98 k.p.c. obciążył stronę pozwaną jako przegrywającą sprawę, o czym orzeczono w punkcie II wyroku.

ZARZĄDZENIA

1. (...)
2. (...)
3. (...)